

(สำเนา)
เลขรับ ๑๔๖/๒๕๖๓ วันที่ ๒๓ ก.ค. ๒๕๖๓
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

สภาผู้แทนราษฎร
ถนนสามเสน เขตดุสิต กทม. ๑๐๓๐๐

๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเสนอญัตติ เรื่อง ขอให้สภาผู้แทนราษฎรตั้งคณะกรรมการวิสามัญเพื่อศึกษาหาแนวทางในการแก้ไข
ปัญหาความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาที่ครอบคลุมทุกกลุ่มผู้เรียน

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

ปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคมที่เกิดขึ้นภายในประเทศ ส่วนหนึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจาก
ปัญหาความยากจน และปัญหาความเหลื่อมล้ำต่าง ๆ ในสังคม ซึ่งปัญหาความเหลื่อมล้ำต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นและ
ดำรงอยู่ก็มีจุดกำเนิดมาจากความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา และถ้าหากไม่สามารถแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำ
ทางการศึกษาได้ ปัญหาความเหลื่อมล้ำนี้ ก็จะสืบเนื่อง ขยายวง และส่งทอดวนเวียนไปข้ามชั่วคน

ปัจจุบันประเทศไทยมีเด็กที่หลุดจากระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ๖๗๐,๐๐๐ คน หรือราวร้อยละ ๕
ของเด็กในวัยเรียน คิดเป็นความสูญเสียทางเศรษฐกิจ ๒ แสนล้านบาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ ๑.๗ ของผลิตภัณฑ์
มวลรวมภายในประเทศ (หรือ จีดีพี) ปัจจุบันมีจำนวนเด็กปฐมวัย และเยาวชนที่อยู่ในวัยเรียน การศึกษา
ขั้นพื้นฐานที่อยู่ในครอบครัวยากจน ที่เป็นกลุ่มเป้าหมายของกองทุนเพื่อความเสมอภาคเพื่อการศึกษา (กสศ.)
ถึง ๔.๓ ล้านคน ในจำนวนนี้มีอยู่ ๒ ล้านคน ที่ครอบครัวมีรายได้ต่ำกว่าเดือนละ ๓,๐๐๐ บาท

การแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาของประเทศไทยในบริบทของโรงเรียนและ
สถาบันการศึกษา มีความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขที่โครงสร้างและปัจจัยพื้นฐานที่เด็กควรจะได้รับจากโรงเรียน
อาทิ อาหารกลางวันที่มีคุณค่าทางโภชนาการที่ครบถ้วน น้ำดื่มสะอาด ห้องน้ำที่ถูกสุขลักษณะ บริเวณภายใน
โรงเรียนที่มีความปลอดภัย สื่อการเรียนการสอนที่มีคุณภาพ ครูผู้สอนที่ครบชั้นเรียน

หนึ่งในแนวทางในการแก้ปัญหาคือ การปรับปรุงคุณภาพและประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนขนาดเล็ก (ส่วนใหญ่จะเป็น
โรงเรียนที่เปิดสอนในระดับอนุบาล - ประถมศึกษา) ซึ่งมีจำนวนนักเรียนต่ำกว่า ๑๒๐ คน ปัจจุบันมีอยู่
ประมาณ ๑๕,๐๐๐ แห่ง ทั่วประเทศ โดยในจำนวนนี้มีอยู่ถึง ๑๒,๐๐๐ แห่ง ที่มีจำนวนครูไม่ครบชั้นเรียน
แต่กลับมีอัตราส่วนระหว่างจำนวนครูต่อจำนวนนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ในการจัดสรรอัตรากำลัง ๑ : ๒๐ นั่นแสดงว่า
การจัดสรรอัตรากำลังของครูนั้นมีปัญหาในเชิงปฏิบัติที่ควรจะต้องได้รับการปรับปรุงให้มีประสิทธิภาพดีกว่า
ที่เป็นอยู่

(โปรดพลิก)

นอกจากปัญหาจำนวนครูไม่ครบชั้นเรียนแล้ว ยังพบว่ามีครูอีกประมาณ ๑๙,๐๐๐ คน ในโรงเรียนเกือบ ๘,๐๐๐ แห่ง ที่จบเอกอื่น แต่ต้องมาสอนในระดับประถมศึกษา ซึ่งความจริงแล้วโรงเรียนในระดับประถมศึกษาต้องการครูที่จบเอกประถมศึกษาที่มีความสามารถในการสอนได้หลากหลายวิชา มากกว่า นอกจากนี้ ยังพบปัญหาว่าครูผู้สอนมีภาระงานอื่น ๆ อยู่เป็นจำนวนมาก โดยในปีการศึกษาหนึ่ง ๆ มีจำนวนวันที่ครูต้องไปปฏิบัติหน้าที่อื่นที่ทำให้ครูไม่สามารถอยู่สอนนักเรียนได้ถึง ๘๔ วัน คิดเป็นร้อยละ ๔๒ ของจำนวนวันเรียนทั้งหมด ประเด็นดังกล่าวข้างต้นนี้ เป็นปัญหาที่ส่งผลต่อคุณภาพการศึกษา และนับวันปัจจัยลบเหล่านี้จะยิ่งทำให้คุณภาพทางการศึกษาของโรงเรียนต่าง ๆ มีความเหลื่อมล้ำกันเพิ่มมากขึ้น

สำหรับการศึกษาปฐมวัย ปัจจุบันประเทศไทยมีเด็กปฐมวัย อายุ ๓ - ๖ ปี ที่ไม่ได้เข้าสู่ระบบการศึกษาอยู่ราว ๆ ๒๕๐,๐๐๐ คน เด็กปฐมวัยอายุ ๒ - ๖ ปี ที่อยู่ในความดูแลของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีอยู่ประมาณ ๘๐๐,๐๐๐ คน และเด็กปฐมวัยอายุ ๓ - ๖ ปี ที่เรียนในระดับอนุบาลมีอยู่ประมาณ ๑,๘๐๐,๐๐๐ คน ซึ่งในจำนวนนี้ พบว่า มีพัฒนาการล่าช้าถึงร้อยละ ๓๐ ดังนั้น คุณภาพของการศึกษาปฐมวัย จึงเป็นด่านแรก และด่านสำคัญในการแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา ถ้าปล่อยให้ความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาเริ่มเกิดขึ้นตั้งแต่การศึกษาในระดับปฐมวัย ปัญหาความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาก็จะสืบเนื่องและขยายวงออกไปเรื่อย ๆ เด็กมีโอกาที่จะออกนอกระบบการศึกษาเพิ่มขึ้น และนำไปสู่ปัญหาทางสังคมอื่น ๆ อาทิ การตั้งครรถูก่อนวัยอันควร ความยากจน และอาชญากรรมต่าง ๆ

อีกประเด็นหนึ่งที่ส่งผลต่อความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาและมักจะถูกละเลย ก็คือ การที่ครูประจำการยังคงขาดทักษะพื้นฐานในการพัฒนาเด็กที่มีความต้องการพิเศษและปัญหาการขาดแคลนครูการศึกษาพิเศษอีกเป็นจำนวนมาก จึงทำให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษ อาทิ เด็กที่มีภาวะเรียนรู้บกพร่อง (แอลดี) ที่มีอยู่ประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ ถึง ๓๐๐,๐๐๐ คน เด็กสมาธิสั้นอีกประมาณ ๑,๐๐๐,๐๐๐ คน ยังขาดการพัฒนาอย่างที่ควรจะเป็น

จากประเด็นทั้งหลายข้างต้น ทำให้ตระหนักได้ว่า การแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำทางการศึกษานั้น มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเป็นอย่างมาก และปัญหาความเหลื่อมล้ำทางการศึกษานั้น มีองค์ประกอบในการแก้ไขที่หลากหลาย ซึ่งการแก้ไขปัญหานั้นจำเป็นต้องดำเนินการให้เป็นไปอย่างครอบคลุมในทุกกลุ่มผู้เรียนที่ต่างก็มีข้อจำกัด และปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน

ดังนั้น จึงขอเสนอญัตติดังกล่าวมาเพื่อให้สภาผู้แทนราษฎรพิจารณาตั้งคณะกรรมการการศึกษาเพื่อศึกษาหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาที่ครอบคลุมทุกกลุ่มผู้เรียนตามข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๖๒ ข้อ ๔๙ ส่วนเหตุผลและรายละเอียดจะได้ชี้แจงในที่ประชุมสภาฯ ต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) ประสงค์ บุรณ์พงศ์ ผู้เสนอ
(นายประสงค์ บุรณ์พงศ์)

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคเสรีรวมไทย

(ลงชื่อ) อุบลศักดิ์ บัวหลวงงาม ผู้เสนอ (ลงชื่อ) นิยม เวชกามา ผู้เสนอ
(นายอุบลศักดิ์ บัวหลวงงาม) (นายนิยม เวชกามา)

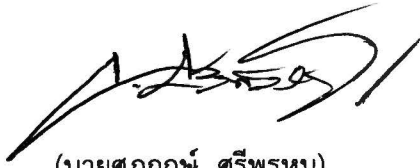
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคเพื่อไทย

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคเพื่อไทย

ผู้รับรอง (ญัตติ เรื่อง ขอให้สภาผู้แทนราษฎรตั้งคณะกรรมการวิสามัญเพื่อศึกษาหาแนวทางในการแก้ไข ปัญหาความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาที่ครอบคลุมทุกกลุ่มผู้เรียน)

๑. นายไตรรงค์ ทิธรรม	๒. พลตรี ทรงกลด ทิพย์รัตน์
๓. นายสุรทิน พิจารณ์	๔. นายศักดิ์ดา คงเพชร
๕. นายเกษม อุประ	๖. นางบุญรีน ศรีธเรศ
๗. นายจาตุรงค์ เฟื่องรพัฒน์	๘. นายกิตติศักดิ์ คณาสวัสดิ์
๙. นายการุณ โหสกุล	๑๐. นายไพโรจน์ โล่ห์สุนทร
๑๑. นายสุรวิทย์ คนสมบูรณ์	๑๒. นายนิรมิต สุจารี
๑๓. นายนิรันดร์ นาเมืองรักษ์	๑๔. นางมนพร เจริญศรี
๑๕. นางพรเพ็ญ บุญศิริวัฒนกุล	๑๖. นางสุภาภรณ์ คงวุฒิปัญญา
๑๗. นายอนุรักษ์ ตั้งปณิธานนท์	๑๘. นางอนุรักษ์ บุญศล
๑๙. นางสาวรินทร รามสุด	๒๐. นายวิวัฒน์ชัย โหดระไวศยะ

สำเนาถูกต้อง

(นายศุภฤกษ์ ศรีพรหม)
นิติกรชำนาญการพิเศษ
กลุ่มงานระเบียบวาระ สำนักงานการประชุม

ณัฐธา พิมพ์
ภัทราพรทาน
ศิริกานดา ตรวจ